

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 07/07/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 179

Bài học hôm trước Hòa Thượng dạy chúng ta độ người niệm Phật, dùng niệm Phật để khuyên người niệm Phật, đó là chúng ta đã làm một đại sự nhân duyên của một kiếp sống này. Thế nhưng làm thế nào để có thể khuyên người niệm Phật? Đó là làm ra tấm gương của người niệm Phật. Chúng ta là người niệm Phật nói riêng và là người học Phật nói chung, thì mọi hành động việc làm của chúng ta phải làm đúng tiêu chuẩn, chuẩn mực, khiến người khác nhìn vào mà ngưỡng mộ.

Vậy thì không cần phải giảng bài pháp nào mà bằng hành động thân giáo của mình mà người ta đã ngưỡng mộ, tự nhiên mà học tập. Trong mỗi lĩnh vực trong cuộc sống chúng ta phải làm ra tấm gương cho người khác học tập. Tuy nhiên, chúng ta rất dễ bị động tâm, chỉ cần rời khỏi chỗ của mình là tâm chúng ta đã động loạn. Khi rời khỏi chỗ của mình, hòa nhập mọi nơi mọi chốn, thì phải giữ được tiêu chuẩn, chuẩn mực của mình thì đó mới là tấm gương, phải biết thành nội hàm thực chất của chính mình.

Để làm được điều này, chúng ta không thể thiếu quán chiếu. Bao giờ cũng vậy, khi về đưa xe vào gara sau một chuyến đi, bao giờ tôi cũng quán chiếu hôm nay tôi đi có sai phạm gì không? Có tranh giành đường, có vượt ẩu không? Có biểu hiện khi tham gia giao thông nào không tốt không? Có điều nào cần nhường mà mình không nhường không? Có những điều mình tưởng đúng nhưng lại sai, có thể đúng luật nhưng với tình thì lại không đúng.

Hằng ngày, chúng ta mới nhìn thấy tấm gương cho những người xung quanh mình mà chúng ta chưa để ý đến còn có những chúng sanh ở các tầng không gian khác đang nhìn thấy chúng ta. Vì sơ xuất này mà đôi lúc chúng ta làm việc có chướng ngại, hoặc mọi sự mọi việc chúng ta làm không có sự cảm thông mà không thể lý giải nguyên nhân vì sao? Đa phần chúng ta lơ là, qua loa với các chúng sanh này mà sức mạnh của họ vô cùng lớn.

Hòa Thượng nói khuyên người khác niệm Phật không khó, chỉ cần chúng ta làm ra chuẩn mực, làm ra tấm gương của người niệm Phật thì nhất định người khác sẽ tìm đến để học hỏi. Hằng ngày trong đời sống xử thế tiếp vật mình làm tốt những việc cần làm thì tự nhiên chúng ta đã làm sáng tấm gương của người niệm Phật, làm sáng tấm gương của người học chuẩn mực Thánh Hiền.

Nếu chúng ta học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền mà không làm được thì cho dù chúng ta nói thế nào, người khác cũng không tin. Hòa Thượng từng nói người khuyên người khác buông xả, đừng tự tư tự lợi mà chính họ lại rơi vào mình càng nhiều càng tốt, vậy thì họ thành ra thứ gì chứ?

Những sự kiện chúng ta đang làm với người mới biết thì họ cho rằng thu thắng, vi diệu, tuyệt vời. Bản thân chúng ta biết rõ chắc chắn những sự kiện của chúng ta sẽ có kết quả như vậy, thậm chí càng làm thì kết quả càng trác tuyệt. Nhiều người lại thiếu niềm tin này. Trước đây có người hỏi tôi là khoảng bao nhiêu người thì thầy có thể tổ chức được lễ tri ân? Tôi trả lời là 1 người.

Hôm nay Hòa Thượng nhắc đến chữ thập hồi hướng. Chúng ta từng nghe chữ thập tín, thập trụ, thập hạnh. Thập hạnh là niệm Phật, chữ “*hạnh*” là hành hạnh niệm Phật. Trong thập hồi hướng, theo Hòa Thượng, chữ “*hồi hướng*” là hồi tâm niệm Phật và hướng đến trụ với tâm Phật nghĩa là ngày ngày tâm phải có Phật, Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không được gián đoạn. Trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật phải dùng tâm Phật mà tâm Phật là tâm Đại từ Đại bi, vì chúng sanh mà lo nghĩ.

Chân thật mà nói, mỗi chúng ta đều là phàm phu nên “*Tài Sắc Danh Thục Thùy, Danh vọng lợi dưỡng, Tự tư tự lợi, Tham Sân Si Mạn*” đầy trong chúng ta. Bản thân tôi không nhẹ những tập khí này nhưng đang ở trạng thái không chế, chỉ cần dùng sự không chế này là những tập khí đó lại bung ra ngay. Công phu tu hành chính là không chế tốt tập khí.

Thấy đến tiền, thấy đến ăn chúng ta vẫn sáng mắt cho nên “*Tài Sắc Danh Thục Thùy*” và mọi thói quen, ngay khi vừa khởi là phải kiểm soát ngay, phải chuyển đổi ngay. Vừa khởi tâm tham thì chúng ta phải chuyển sang tâm bố thí thì tâm tham mất. Đó chính là công phu. Ngày ngày tập khí phiền não của chúng ta có mặt đầy đủ trong khởi tâm động niệm và đối nhân xử thế tiếp vật nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng.

Nếu chúng ta không phản tỉnh sẽ khiến mình chìm đắm trong “*danh lợi*” mà không hề biết, để đến lúc miệng thì vẫn nói đạo lý, nói đến xả bỏ nhưng chỉ có chính mình thu lợi còn chúng sanh thì không có thấy lợi. Thời gian sẽ bóc tách hết sự thật, người nào chân thật vì chúng sanh hay vì “*tự tư tự lợi*” thì sẽ thấy rõ. Mình cố dấu kín nhưng không dấu được thời gian, dần dần sẽ lộ ra.

Ngày ngày ta nghĩ đến chuyện hồi hướng, luôn nghĩ rằng mình có nhiều công đức về Tây Phương Cực Lạc. Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta rằng chúng ta đem tâm gì để hồi hướng, có phải là tâm “*tự tư ích kỷ*”, tâm hưởng thụ “*danh vọng lợi dưỡng*” không? Đem những thứ tâm đó hồi hướng Tây Phương Cực Lạc thì cũng được nhưng hồi hướng về Tây Phương nhưng khi đi thì đi vào Đại Ngục.

Hòa Thượng nói: “**Mình niệm Phật thì phải chuyên tâm niệm A Di Đà Phật, đem tâm an trụ ở Tây Phương Cực Lạc**”. Tâm chúng ta không trụ ở “**danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần**” mà phải an trụ mọi việc làm của chúng ta vào tâm từ bi mà xuất phương tiện vì lợi ích chúng sanh. Còn tất cả, tâm mình không an trụ vào đó, có an trụ là đã có vướng mắc rồi.

Khi chúng ta buông bỏ được mọi thứ thì chúng ta sẽ thấy rất rõ mọi hoàn cảnh xung quanh chúng ta. Vì sao có nhiều không hề thấy gì? Vì họ chìm đắm trong hư danh ảo vọng, ngày ngày luyện thuyên bề ngoài, để tâm trụ ở nơi ảo danh ảo vọng, còn đề khởi câu “**A Di Đà Phật**” chỉ là làm cho dễ coi chứ không đề khởi bằng tâm chân thành.

Hòa Thượng nói: “**Tâm của Phật an trụ ở nơi nào? Trên Kinh có câu: Ung vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm – nên ở chỗ không trụ mà trụ tâm**”. Cảnh giới chúng ta khó lòng đạt được cho nên Hòa Thượng chỉ dạy rằng: “**Hiện tại chúng ta có thể trụ tâm mình ở câu A Di Đà Phật**.” Bên cạnh đó, chúng ta làm những việc cần làm và làm cho đúng.

Lúc xưa chúng ta không biết cách làm thế nào cho đúng nhưng Hòa Thượng đã dạy chúng ta rất kỹ. Cả cuộc đời của Ngài cũng là một bài pháp. Ngài dạy rồi hành; hành rồi lại dạy. Chúng ta cứ y như thế mà làm, toàn tâm toàn lực trụ ở câu “**A Di Đà Phật**”. Có việc làm lợi ích chúng sanh thì tận tâm tận lực vì chúng sanh, không cần phải lo nghĩ, thậm chí cơm áo gạo tiền, nhà ở không cần lo thiếu. Bao nhiêu nay tôi đều làm như vậy, càng làm càng thấy tốt, thậm chí càng lúc càng dư, nhiều mà vẫn cứ cho đi không chừa không phải gom góp hay đi xin xỏ. Đó là tâm bố thí mà Hòa Thượng dạy chúng ta. Cho nên chúng ta cứ làm theo.

Hòa Thượng nói: “**Phật trụ ở nơi ung vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm, chúng ta làm không được thì chúng ta vẫn an trụ ở nơi câu Phật hiệu, lão thật, thành thật mà niệm**.” Thật ra không dễ lão thật, thành thật mà niệm Phật. Khi tâm của chúng ta lão thật thì chúng ta mới lão thật để niệm. Tâm chúng ta đầy gian trá, mưu toan, tính toán thì không thể lão thật. Từng khởi tâm, từng động niệm đều là không thật. Trong lời nói, việc làm của chúng ta, chúng ta quán sát là biết ngay có thật không? Một người hiền hậu, chân thật hiền lành chất phác thì hành động của họ mới thật thà, chất phác.

Muốn mình có thể lão thật, thành thật thì phải dẹp hết đi những thứ không thật đó. Giống như miệng chúng ta chuyên nói dối thì phải dẹp sự nói dối nơi miệng thì chúng ta mới thật được. Đây chẳng qua là thói quen mà thôi! Nói thật hay nói dối đều là thói quen. Người quen nói thật rồi thì không thể nói dối. Một đĩa nhỏ cầm mãi trên tay chút rác, nhất định không ném ra ngoài qua cửa sổ ô tô vì từ nhỏ nó chỉ quen vớt rác vào thùng.

Tu học Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền là quay trở về, mang tâm mình an trụ trong giáo huấn của Phật của Thánh Hiền, xa rời tâm xấu ác của mình. Nói tâm chúng

ta xấu ác thì không ai tin nhưng nếu chúng ta quán sát kỹ sẽ thấy tâm chúng ta xấu ác vô cùng. Một ý niệm “*tự tư tự lợi*”, lợi cho riêng mình nhưng lại đang làm thiệt hại cho biết bao nhiêu chúng sanh.

Hòa Thượng nói một người có thể tạo ra vô lượng phước điền hoặc chỉ vì việc của riêng họ mà cũng có thể tạo ra vô lượng vô biên tạo nghiệp. Ví dụ như tâm khởi ý không thích một ai đó và cản trở không cho họ làm. Đơn giản là mình sợ phiền sợ thương tổn địa vị của mình. Chỉ cần một ý niệm của mình mà có biết bao nhiêu người không được lợi, tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp.

Sáng nay tôi lạy Phật, tôi đem tâm của mình hướng đến các anh hùng liệt sỹ ở Quảng Trị. Tuy chỉ khởi tâm nhưng năng lượng của sóng tâm sẽ đến với những linh hồn mà nếu chưa được giải thoát họ vẫn cảm nhận được. Cho nên một ý niệm của mình tạo ra vô lượng vô biên công đức hoặc một ý niệm của mình tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp.

Trong nội tâm chúng ta an trụ ở một câu “***A Di Đà Phật***”. Các việc làm lợi ích chúng sanh thì tận tâm tận lực mà làm, làm xong thì không trụ tâm ở đó. Nếu không làm được như vậy là chúng ta đã dính mắc trong “*danh vọng lợi dưỡng*”. Hòa Thượng nói tại sao người ta tu hành một đời thành Phật còn chúng ta trải qua 3 A Tăng Tỳ Kiếp bởi vì chúng ta tiến thì ít mà lui thì nhiều. Chúng ta tiến được 100 bước thì lại lùi 300 bước cho nên con được trở thành Phật của chúng ta phải trải qua thời gian còn nhiều hơn cả vô lượng kiếp.

Hòa Thượng nói: “***Người làm việc lão thật, thành thật thì có hiệu quả bất khả tư nghì còn không thành thật thì kết quả rất khó nói***”. Việc này chúng ta cảm nhận được, từ trường của người thành thật và người gian trá đều hiện lên rất rõ. Ngài tiếp lời: “***Trong công phu niệm Phật, phải lão thật thành thật và trong đối nhân xử thế cũng cần lão thật thành thật.***” Nếu không làm được thì chúng ta đã có hai tâm.

Hòa Thượng nói: “***Cho nên người niệm Phật rất nhiều mà người vãng sanh thì lại rất ít***”. Nguyên nhân vì chúng ta xen tạp bởi nhiều thứ trong đó có 16 tên giặc dễ thấy là “*tham sân si mạn, danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”. Những tạp khí này khiến chúng ta không thể lão thật. Nếu xa lìa được những thứ này thì mới có thể lão thật được. Chúng ta nhiễm ô chúng đến vào trong máu. Dầu là vậy, chúng ta vẫn phải lọc máu.

Hòa Thượng nói người niệm Phật không thể để mình xen tạp những việc thế gian bởi một khi đã xen tạp thì công việc đều không hiệu quả. Người tu có trí tuệ đừng bao giờ để tạp khí của mình tiếp cận với một duyên nhỏ như “*danh lợi*”, như “*tài sắc*”. Đừng bao giờ cho mình có cơ hội, đã có cơ hội tiếp cận thì không tránh được, đến lúc tìm cách cứu vãn thì quá muộn. Hòa Thượng nói: “***Tuy rằng mình không nghĩ đến, mình không muốn nhưng vọng tưởng vẫn dấy khởi***”.

Hòa Thượng từng kể câu chuyện về Đại Sư Liên Trì khi còn là một thanh niên, đi từ xa ba bước lạy một bước đến trước Ngài Biến Dung cầu pháp. Vất vả và khó khăn như vậy nhưng không thấy Hòa Thượng Biến Dung truyền một đại pháp to lớn mà chỉ nói một lời đơn giản rằng: *“Này thanh niên kia, đời này kiếp này đừng để danh lợi hại chết”*.

Thực tế, vô số người trong đời đã bị *“danh lợi”* hại chết thậm chí là thân bại danh liệt, không còn thứ gì, kể cả mạng sống. Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta đọc Kinh nghĩa là học tập, đem ý niệm tập trung vào giáo huấn của Phật của Thánh Hiền. Ngài nói: ***“Tôi khuyên mọi người đọc Kinh, đem ý niệm tập trung vào Kinh điển, thường nhớ đến Phật, niệm Phật, phát tâm cần cầu học tập, hoằng nguyện, tiếp độ chúng sanh, thành tựu chúng sanh”***.

“Hoằng nguyện” là thực hiện việc làm mà Phật đã làm. Chỗ này Hòa Thượng dạy chúng ta *“Tự hành, Hóa tha”*. *“Hóa tha”* giúp cho *“tự hành”*. *“Hóa tha”* là giúp người và *“tự hành”* là tự mình tu hành. Muốn *“Hóa tha”* thì mình phải hoàn thiện chính mình, nếu không hoàn thiện chính mình thì sẽ làm hại chúng sanh, dạy người ta một cách *“tu mù luyện quáng”*.

Mình làm ra các việc *“tự tư tự lợi”* thì sẽ dạy ra một đám người *“tự tư tự lợi”* rồi họ sẽ đi về đâu? Để hoàn thiện bản thân, chúng ta từng nghe hạnh tu của Bồ Tát là: *“Ngày đêm thường niệm thiện pháp, thường tư duy thiện pháp, thường quán sát thiện pháp không để một chút bất thiện nào xen tạp”*.

Hòa Thượng Tuyên Hóa từng nói rằng: *“Người mơ mơ hồ hồ dạy cho một đám người mơ mơ hồ hồ thì nhất định sẽ đi về thế giới mơ mơ hồ hồ, còn người minh minh bạch bạch sẽ dạy ra những người minh minh bạch bạch.”* Mơ mơ hồ hồ là gì? Là chìm trong *“danh vọng lợi dưỡng”*, bị *“Tài Sắc Danh Thực Thùy”* chi phối.

Những thứ đó chẳng cần phải mơ mơ hồ hồ vì người xưa từng dạy rằng: *“Người phước ở đất phước, đất phước dành cho người phước ở”*, *“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”* - một bữa ăn, một ngụm nước đều là do tiền định nên đâu cần phải mơ hồ với nó. Nhưng việc này không hề dễ dàng, chúng ta luôn thấy mình thiệt thòi, luôn rơi vào trạng thái so đo lỗ lãi. Chúng ta hãy thử phát tâm một ngày trở thành người thiệt thòi để cảm nhận xem mình có thiệt thòi không, có lỗ không? Bản thân tôi ban đầu rèn mình rằng: *“Thôi không sao! Lần này có lỗ một chút thì lần sau lấy lại cho đủ vốn.”* Lần nào cũng vậy, vẫn lỗ và tự quán chiếu như thế, sau cùng thì chấp nhận chịu lỗ luôn cho đỡ nặng đầu và làm miết thành quen, đến giờ có lỗ đâu.

Hòa Thượng nói: ***“Năm giữ cái nguyên tắc này để ứng dụng vào ngay trong cuộc sống thường ngày mà còn mở rộng đến tận hư không khắp pháp giới. Đây chính là tâm Phật”***. Cho nên Phật hiệu có thể gián đoạn còn Phật tâm chính là tâm của Phật không thể gián đoạn, phải thường hằng ở nơi chúng ta. Tất cả khởi tâm động niệm, hành

động tạo tác đều là tâm Phật chỉ đạo. Thật ra, chúng ta chưa đạt được tâm của Phật nhưng chúng ta có thể an trú và làm tất cả những gì Phật dạy.

Lời Phật dạy rộng quá thì chúng ta làm theo những gì Hòa Thượng dạy. Hòa Thượng làm thế nào thì mình làm theo. Hòa Thượng không dạy, không nhắc đến thì mình không làm. Có như vậy, dần dần mới tốt. Tôi không hề có tâm thư huyết thư kêu gọi ủng hộ trang Tịnh Không Pháp Ngữ nhưng trang web vẫn tồn tại một cách mạnh mẽ với lượt xem là 200 ngàn/ngày; thường xuyên là 1000 lượt xem trực tiếp online. Để đáp ứng nhu cầu học tập như vậy, chúng ta phải hiểu băng thông lớn và serve phải mạnh cỡ nào, rồi ai là người quản trị, bảo trì, bảo dưỡng và họ có tâm thế nào?

Cho nên Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm phải ở nơi chính mình thì khi đó, tất cả mọi khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình mới do chính tâm Phật chỉ đạo. Lúc này, mọi việc làm của chúng ta mới chân thật lợi ích chúng sanh. Xa rời tâm Phật là tâm chúng sanh mà tâm chúng sanh thì luôn “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*” khiến bản thân và chúng sanh đều không có lợi ích, thậm chí hại chúng sanh và hại cả chính mình mới là điều đáng nói./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!